

LA PROFESSORA QUE VOLIA SER FLORISTA

1

Quan entrà a l'aula els alumnes estaven tots avalotats. Començà a passar llista i callaren. Ja estaven avisats que si ella posava una falta perquè l'interessat no contestava no la hi llevaria.

De cop, a darrere de tot va veure una cara nova i tot de rialletes a l'entorn. La professora li demanà què hi feia, allà. Ah, ets de matrícula viva? Ell contestà que sí. Ella explicà a la resta d'alumnes que quan un estudiant s'ha de traslladar per motius de família, a mitjan curs i tot, l'administració li proporciona una altra plaça a un institut públic. Mentrestant, les rialletes es multiplicaven sense motiu aparent, pensava ella. Tanmateix, sempre reien per no-res, aquells babaus, amb motiu o sense. Mentre es procedia a la presentació del nou alumne (que estrany que la directiva no li ho hagués comunicat...) i l'apuntava a la llista, entraren dos joves més grans vestits amb bata de fuster i, ben seriosos, mentre tota la classe amollava rialletes, digueren que se n'havien de dur la pissarra. La despenjaren i començaven a sortir. Ella va sortir més aviat i, corrent, féu el llarg passadís, davallà les escales dels dos pisos, recorregué l'ample vestíbul i entrà al despatx de la cap d'estudis, una dona exuberant d'origen francès que cada dia deixava el seu Mercedes a l'aparcament del professorat. Quan va haver escoltat tota la història va riure amb ganes, cada dia tenen més imaginació, digué, i no es mogué del seient, ploma en mà, com si res del que havia succeït no anàs amb ella. La professora sortí del despatx de la cap d'estudis i, ara sense córrer, travessà l'ample vestíbul, per davant de la mirada astorada del conserge, pujà les escales dels dos pisos, transcorregué el llarg passadís i entrà a l'aula. Pàgina trenta-tres, tipologies textuais.

1

Com que no hi havia manera que parassin atenció, la professora els manà una redacció amb mota, per entregar al final de la classe. El càstig també era per a ella: aquella nit s'hauria de passar una hora i mitja com a mínim corregint trenta-dues redaccions, algunes tan mal fetes que la correcció consistia a reescriure-les.

L'endemà, mentre menjava un tros de coca amb verdura al bar durant el descans, un professor d'anglès li deia que era ben estúpida. Ell, quan posava redaccions de càstig, sortia per la porta de l'aula i les tirava a la primera paperera que trobava.

Aquell dia tocava tutoria, a les dues, per tant acabaria la feina més tard, segons les circumstàncies. De vegades els pares ni es presentaven. La primera persona citada era la mare d'en Joan Feliu, que havia insultat el professor de dibuix i aquest l'havia expulsat de la classe per tot el curs. Potser no era legal fer-ho d'aquesta manera, el professor s'havia precipitat, però tanmateix la professora havia aconsellat a l'alumne que oferís disculpes al professor ofès i ell s'hi havia negat.

La sala de tutoria no era gaire gran, amb una taula rodona enmig envoltada de cadires. En Joan Feliu va entrar amb un aire prepotent, s'assegué ben endarrere de la cadira i recolzà un genoll a la taula. Sa mare vingué acompanyada de dues dones que resultaren ser-ne germanes. Ja estava assabentada dels fets i, sense escoltar la tutora, que només havia pogut donar el bon dia, li etzibà: miri, professora, el meu fill ha estat educat entre dones, l'hem aviciat massa. Ell és així. Si no vol demanar perdó que no en demani. Però no podrà aprovar el curs!, s'exclamà la professora, atabalada. Tant hi fa, respongué la mare i, sense donar opció a cap altre comentari, tots quatre s'aixecaren i obriren la porta per sortir.

La segona visita ja esperava al banc de devora del despatx de tutoria, mirant-se el rellotge amb mostres de disgust. En entrar, la professora va pensar que pare i fill només es diferenciaven per l'edat i perquè el jove no duia vestit ni corbata. Ambdós gastaven

un aire de superioritat. A Pau Gomila li encantava ridiculitzar els companys, gallejava fins i tot els professors i professores. Era bon estudiant però no es relacionava gens bé amb el grup, no per solitari ni tímid sinó per superb i provocador. Miri, professora, jo he estat sempre devora el meu fill i li he donat una educació excel·lent. Treu bones notes, fa moltes activitats fora de l'institut, i si vostè me'n parlàs malament tanmateix no la creuria. Per això no entenc per què m'ha demanat que vengués a parlar amb vostè. He hagut d'ajornar una feina important i m'ha tengut aquí esperant un quart d'hora. La professora quedà bocabadada. Tal pare tal fill, mai més ben dit.

2

Duim un mes de classe a una escola d'adults. Vénen a treure's el graduat escolar. Davant, seuen tres senyores. No fan gaires preguntes, però escolten amb atenció, llapis en mà. L'expressió denota que no entenen algunes explicacions, per falta de base, tot i que han aprovat els cursos anteriors. Estam a tercer. Entremig de la classe una massa anònima, callats, sobretot elles. No han pogut aprovar a l'institut i pensen que a una escola d'adults, on el curs només dura un quadrimestre, els costarà més poc aprovar. Ja tenen devuit anys, o gairebé, i necessiten el títol per trobar feina. Alguns, ambiciosos, volen fer el batxillerat. Darrere de tot hi ha tres fatxendes que no fan més que xerrar, riure, fer bromes. Encara no han adquirit el llibre de text, i això que a l'escola es dona l'oportunitat de comprar-lo de segona mà. Si hom vol que obrin el quadern cal dir-los-ho, perquè no se'ls ocorre. Hi ha alumnes que no en tenen. ni llapis ni bolígraf. La professora els demana silenci contínuament. Com podeu seguir la classe si no teniu llibre? Com que no teniu llibre, no heu fet cap exercici obligatori. Ni tan sols m'heu comunicat quina lectura fareu. Ni el tema de l'exposició oral. Callau, com a mínim i no

3

destorbareu els companys que s'esforcen per aprovar. De vegades callen, adoptant una actitud de submissió, per començar a fer renou una altra vegada als tres minuts. D'altres planten cara, com dient tanmateix no em duràs al teu redol, professora. Tot això que expliques ja ho sé, jo. La veritat és que a força de repetir-los-ho tenen alguna noció d'ortografia i gramàtica, però poc vocabulari i, a l'hora de redactar, no s'entén res del que escriuen.

Avui, després de repetir callau per favor i respectau els altres, les senyores s'han revoltat. Amb una barreja de català i castellà renyaven els importunadors, talment com si ho fessin amb els seus fills, probablement de la mateixa edat. A davant i a darrera s'han anat alterant, amb un to de veu cada pic més elevat. Els alumnes d'enmig només somriuen, divertits per l'espectacle. La professora intenta intervenir i la seva veu s'ofega entre tant soroll. Ja comencen els insults, també. Quan sent putes velles, anau a sa cuina li puja un glop de vòmit i els ulls li ploren. El sentiment d'impotència és immens. Obre la porta, surt al passadís i es posa a plorar. Haurà de demanar ajuda a la directiva.

3

Quan sortia de l'escola abans d'anar a casa, tant si era matí com horabaixa, pasava per la Rambla i s'extasiava davant les parades de flors. Li agradaven les violetes africanes morades o roses amb les fulles arrodonides d'un verd avellutat. Les orquídiades, magnífiques, li cridaven l'atenció però no se'n va comprar mai cap: eren cares i només feien una florida, era impossible recuperar-ne la flor a casa una altra temporada. Els ciclàmens, amb el coll vinclat per avall que dotava la flor d'una certa modèstia, li agradaven molt, sobretot els petits de color de rosa. En tenia un a casa seva que floria any

rere any, i les llavoretetes també fructificaven. Fins i tot els cactus, amb les pues agressives, li agradaven, però no aquells que havien estat empeltats o ornats amb flors seques, que els provocaven ferides per on entraven malalties. Els naturals. Sempre mirava si n'hi havia qualcun que no fos a la seva col·lecció, i llavors el comprava. Solien ser barats.

En canvi, les corones de morts li provocaven fàstic. Li feien recordar que, quan tenia quinze anys, a l'escola, es va morir una al·lota, mala estudiant però molt guapa, amb cabellera rossa i ulls verds. Un dia l'havia trobada pel carrer de Sant Miquel, vestida amb un conjunt verd preciós i passejant un canet de pitimini. No s'esperava que li fes tant de cas, li contà com passava l'estiu, li explicà que la família no havia anat a la platja perquè el seu pare, que era advocat, tenia molta feina.

Quan les companyes, el curs següent, saberen que estava malalta, l'anaren a veure: estava inflada, abans tan estilitzada i, a causa dels medicaments, fins i tot li havia sortit barba. Al funeral hi havia el seu al·lot, ben compungit, rebent el condol devora la família. Abans havia sortit amb una al·lota de la mateixa classe que també es va morir. El pobre devia pensar que els havia donat mal bocí.

Les companyes havien comanat una corora a una parada de la Rambla, però qualcú els va dir que la malalta havia notificat que en morir-se no volia corones. Les amigues s'apressaren a demanar que transformassin la corona en un gran centre flors i, a la queixa de la florista, respongueren que la morta no volia corones i que pagarien el suplement que fos necessari.

Aquell fet, succeït a l'adolescència, de la companya tan envejada morta prematurament, sempre li sobrevenia quan veia les corones de morts a les parades de flors de la Rambla

Un dia, durant el passeig habitual, va veure una parada buida i tancada. Pareixia recent, encara hi havia deixalles verdes i pètals de colors tirats a dins i fora de la caseta. Se n'informà. La madona era morta. Li digueren qui n'era l'amo, que la volia tornar a llogar.

La professora va fer tots els tràmits que calia. Demanà excedència de la plaça de funcionària i s'informà dels magatzems que proveïen les plantes. Alguns particulars amb jardí que també en venien...

Aviat la parada tornà a florir, mai més ben dit. A la dreta els gerros amb gladiols, roses i clavells, les roses místiques, més barates, i la mata per esponjar els rams. A l'esquerra els cossiols: els ciclàmens blancs, rosa i vermells, gegants i nans; les violetes africanes, morades i blaves. Ara vos regaré, però no he de banyar les fulles; en canvi, he d'esquitxar les gardènies, que volen humitat. Els cactus no cal regar-los, ja ho vaig fer ahir. Les orquídies aguanten molt, però si no les venc d'aquí a dos mesos les hauré de tirar. Que hem de fer! Si les demanen n'hem de tenir, encara que aquí és un cultiu forçat, són plantes tropicals, per això només floreixen un pic.

Aquí he posat els ramells petitons envoltats d'un paper fi de randetes que només valen un euro i mig. Són els que compren els estudiants en sortir de l'institut per enamorar la companya predilecta. Tenen molta sortida, cada dia se m'acaben.

Ai, pobres gerberes, que teniu set? Aquest glop d'aigua vos revifarà.

Les nou i mitja. Falta poc perquè aquella dona gran em dugui les margalides setembrines, tan maques i que surten bé. El mes que ve ja em duran les ponsèties. En venc perquè els clients les demanen, però no m'agraden perquè són forçades amb hormones i solen morir-se en passar Nadal. Per una que se'n salva... Quan passi aquell cuiner que em compra les aromàtiques li he de dir que ja en tenc.

Vol una corona? No, senyor, aquí no en feim, de corones. Només feim centres de flors, per als morts. Miri, són preciosos...